

מ: עין משפט גר מצוה

א [מיי' פ"ח מהל' ביאת מקדש הל' חן]:

בה ב מיי' פ"ו מהל' ביאת

מקדש הלכה ג טור י"ד

סימן שט:

בו ג מיי' פ"ב מהלכות אסורי זמנח הלכה ד טור שט:

בו ד מיי' פ"ו מהלכות ביאת

מקדש הלכה ז טור שט:

בח ה מיי' שט הלכה ט:

בח ו מיי' שט הלכה ג טור שט:

ג ד מיי' פ"ו מהלכות ביאת

מקדש הלכה ה טור י"ד סימן שט:

ח [מיי' שט הלכה יא]:

נא ט מיי' שט פ"ח הלכה ז טור שט:

גב י מיי' שט הלכה ג טור שט:

גכ ב מיי' פ"ב מהל' אסורי

זמנח הל' ג [חן טור שט:

גד ל מ מיי' שט הל"ב פסח מהלכות ביאת מקדש

הלכה ז טור שט:

מוסף רש"י

בלום. לשון קבילה (תהלים

לב ט, יג"טו פז. חזקין פס.)

שפי סגור שאין יכול לפותחו

אלף מעט (חזקין קז). ענינו

אחת גדולה. ככל עגל,

ואחת קטנה. ככל אוז

(ע"פ ג).

שיטה מקובצת

א] מעשה נמי שהלחי התחתון: פן מחמת הריחו כשתים בחברתו ולא הודו: אחת כו' בשתי חססיות אינו: פן שיבלת בעינו ושנפגם עצם ידו ועצב רגלו ושנפגמה עצמו של פיו ס"א שנפסק ועוד בקצת ספרים שנפסק עצמו שבפיו: פן אומר אחת מבציו גדולה כשתים בחברתה ולא הודו: פן הא יבלת כתיבא באורייתא: פן סתמא כתיב מה: פן בגופא פסולי הוי מומא לא הוי: פן בעלי התלתולין: פן אמר ר"ל לא קשיא: יא זמן שחן מגדילין: פן באויה ערקוב אמרו: יפ כהן הסי' ומה'י אבל בבמה לא את אמרת בבמהה התחתונה עורפת על העליונה הרי זה מום הסי' ומה'י הא: יפ אורכה ונקפלת על העליונה: עפ כפה לא: עפ תני שלא הוי נמוק: יפ מחמת זיקא תני ריצא נמוק: יפ מתני ובתוספתא כו' עד סוף הדבור גליון: יפ סיפא ושאין בה: פן יבלת וירורא תני' ורואין נמוק: לא החזקין קא מיירי: עפ מום גמור הוא: עפ בגופו לאו מום: עפ לישחט עלוי קרא כו' ומתני' דהכא: יפ תרוייהו ביבלת במומין שבלבן דאית בה: פן וברלית ביה תני נמי נמוק: פן הוא שיהו ונבן: פן הדם כמז אוצר בלום הסי' ג).

מ:

על אלו מומין פרק ששי בכורות

ומעשה: גבי אדם. כהן: יפ הא דאית בה עצם. אס עצם הלחי התחתון עודף על העליון הוי מום אפילו צבהמה אצל אין בה עצם אלא ששפתו התחמונה ארוכה יי' ומקצלת העליונה ועודפת עליה צאדם הוי מום ולא צבהמה: **בתנ"י** **אזן** **הגדי** **שהיה כפולה**. שיש לו שתי אזנים מלד אחד צמוך צמון: **בזמן שהוא עצם אחד**. שאין ^(א) להם אלא צמוך אחד שנכפל צמוך העליון לתוכו ונתחבר למטה הרי זה מום: **ואם אינה עצם אחד**. שהתנוכים מוצדלים למעלה אינו מום. וטעמא לא איתפרש לי ^(א) ולא דמי לצעלת ה' רגלים דהאי צמון צמוך צמון אינו

פ"ו **באדם**. פירש צקונטרס צלשון צ' נפוח וכו' ^(א) צלשון ראשון שפי' וצלום קצר דצלום הוא לשון סתימה כמו חוטמו צלום דלקמן בפרק סתומין כדפי' לקמן צקונטרס וכמו צולם עצמו צשעת מריצה צפ' כיסוי הדס (חולין דף פט.). ^(א) **ותא** **אין** **מומין בצבן**. ואע"ג דפלוגמא היא לעיל (דף נח:) הא אוקימנא לעיל מתני' כמ"ד אין מומין צלנן: **אלא** **אידי** **ואידי** **בשחור גרסינן**. ולא גרסינן צלנן: ה"ג

מחמת ^(א) פן הרוח אינו מום מחמת העצם ה"ז מום יאזוני כפולות ^(א) ^(ב) בחסחסות אחת ה"ז מום בשתי חסחסיות אינו מום: ^(א) ^(ב) **ג** **אומר** **זנב** **הגדי** **שהוא דומה לשל חזיר**: **אמר רב פפא** ^(א) **לא תימא דקטינא אלא דכריכא אף ע"ג דאלימא:** או **שאין בה שלש חוליות וכו'**: **אמר רב הונא** **בגדי שתיים ה"ז מום שלש אינו מום בטלה שלש הרי זה מום ארבע אינו מום מיתיבי בגדי אחת הרי זה מום שתיים אינו מום בטלה שתיים הרי זה מום שלש אינו מום תיובתא דרב הונא ורב הונא ^(א) מתני' אמעיתיה איהו סבר מדרישא בגדי סיפא נמי בגדי ולא היא רישא בגדי וסיפא בטלה: מתני' ירבי חנינא בן אנטיגנוס אומר את שיבלת ^(א) ^(ב) בעיניו וישנפגם עצם ידו ורגלו ^(א) ושנפרק עצמו של פיו ^(א) ענינו אחת גדולה ואחת קטנה יאזנו ^(א) אחד גדולה ואחד קטנה במראה אבל לא במדה רבי יהודה אומר ^(א) שתי ביציו אחת גדולה כשתים שבחבירתה ולא הודו לו חכמים: **גמ'** למימרא דיבלת הוי מומא ורמינהו ואלו ^(א) שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה בעל גרב ובעל יבלת ותסברא הא ^(א) כתיבא ^(א) יבלת באורייתא אלא **ל"ק** **הא בגופו** **הא בעינו מכדי קרא סתמא** ^(א) ^(ב) **מה לי בגופו** **ומה לי בעינו** **אלא לא קשיא הא דאית בה עצם הא דלית בה עצם דקרא דאית בה עצם מתני' דלית בה עצם בעינו הוי מומא בגופא לא הוי מומא ולית לה עצם ^(א) בגופא פסולה הרי תלתול בעלמא הוא ^(א) דתנן ^(א) ס"א אומר בעלי ^(א) התילולין פסולין באדם וכשירין בבמהה אלא אידי ואידי בעינו ולא קשיא הא בשחור הא בלבן ^(א) **והא אין מומין בלבן אלא אידי ואידי בלבן ^(א) ואמר ר"ל לא קשיא יהא דאית בה שער הא דלית בה שער: עינו אחת גדולה וכו': תנא** **ג** **דולה כשל עגל קטנה כשל אווז: אזנו אחת גדולה וכו': ורבנן עד כמה יתניא אחרים אומרים אפילו אינה לשניה אלא כפול כשירה: מתני' זנב העגל שאינה מגעת לערקוב אמרו חכמים כל מרבית עגלים כן כל זמן יא' שיהו מגדלין הן גמתחות ^(א) יפ איזהו ערקוב שאמרו ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר בערקוב שבאמצע הירך: ^(א) יפ איזהו ערקוב שאמרו ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר בערקוב שבאמצע הירך: גמ'******

א] לקמן מה. ^(א) **י"א** **ואס** **אינו עצם אחד וכ"ל**, ^(א) **י"ל** **ר' חננה** **כ"ג**, ^(א) **י"א** **לא** **מימא דכריכא וקטינא** **אלא** **כי צ"ק**, ^(א) **נמכות ג**. קא: חזקין קלנן: ^(א) **ס"א** **ושנפסק**, ^(א) **לעיל ג**, ^(א) **אחת גדולה ואחת צ"ק**, ^(א) **לנקמן מה**, ^(א) **לעיל דמתא**, ^(א) **לנקמן מה**: ^(א) **לעיל נח**: ^(א) **ק** **הא** **ג"י** **המיי"ט** **ויש גרסין** **שאין זבנן מגיעות לערקוב** **הילכך צמיר מהיה לא הוי מומא** **וי"ל** **לשון ראשון שפירש כי צ"ק**, ^(א) **וע"ע דש"י** **בחולין** **ק**: ד"ה צלס,

תורה אור השלם

- איש איש מנודע אהרן וזרוא צרוע או בן בן־שרש לא יאכל עד אשר יטוהר ויזבזבז בכל טמא נפש או איש אשר תצא ממנו שכתב ור"ע ויקרא כב ד
- ענות או שבור או חרצין או יבולת או גרב או ילפת או תקריבו אלה לוי' ואשה לא תתנו מהם עד תמזבחן לוי' ויקרא כב כב

הגהות הב"ח

(א) גבי מחמת (הרוח) חז"מ וי"ב ס"א הריחו: (ב) שם כפולות (בתוספות) חז"מ וי"ב ס"א בהחססות: (ג) שם במשנה את שיעלת בעינו וכו' ושנפסק עצמו שבפיו וכו' בני יהודה אומר אחת מבציו גדולה כשמים: (ד) גמ' קרא סתמא כתיב מה לי: (ה) שם במשנה לאיזה ערקוב אמרו ר' חננה: (ו) רש"י ד"ה בזמן וכו' שאין לה אלא: (ז) ד"ה ואס אינה וכו' לא איתפרש לי ומכל מקום לא דמי: (ח) ד"ה ואס מחמת העצם וכו' מחמת הריחו של מדה וכו' כמות הרגלים אלא שלא היו הפסיעות רחצין כל ק': (ט) ד"ה ותפגם וכו' נגשבר לצי"ד ואח"כ מ"ה ושנפסק עצמו שנפיו וכו' ולמעלה מן החוטין קמיייר דאי חוטין גופייהו דהיינו השיניים עצמן שבאמצע הפה הוא תנן לעיל אפילו נפגמו או נגממו ממי הוי מום הסי': (י) ד"ה אידי ואידי וכו' אין שוחטין לא במקדש ולא במדינה והא נמי דקמיני וכו' תרוייהו ניכלת שצלנן ואלא קשיא אימ ביה שער נכ"ל:

לעזי רש"י

אנקפלי"ד [אינירפלי"ד].

צר מדאי.

ורואין [וירורא]. יבלת.

רבנו גרשום

אבל בבמהה לא הוי מומא: לא קשיא הא. דאית ביה עצם בשפתו התחתונה הוי מומא: שהיה כפולה. בשנים: בזמן שהיה עצם אחר. שהסחור שלה אחר

ולמעלה נכפלת הוי מום: פיו בלום. דחוק הרבה: ורגליו מבולמות. חדות ודחוקי' הרבה הטלפיים: אם מחמת הריחו. כלומר אם הוא בלום מחמת שאינו מרייתו אינו מום: אם בלום מחמת העצם. שהעצם דחוק הרבה ומחמת כן אינו יכול לפתחו הוי מום: בחססית. היינו סחוס: דכריכא. עגולה: וקטינא. רכה: שלש אינו מום. שכן דרכה: סיפא. או שאין בה ג' חוליות בטלה קא מיירי: ואינו שוחטין עלייהו. הבכור במקדש להקריבו דשמא מום הוא: ולא במדינה. דשמא לא הוי מומא ואסור לשוחטו במדינה אלא על מום גמור: ובעל יבלת. אלמא דלא הוי מום גמור: לא קשיא הא. דקתני אין שוחטין על יבלת היינו כי הויא בגופו ומתניין וקרא חדשיה ליה מום כי הויא בעינו דקרא אית ביה עצם ביבלת שבגופו הוי מום. ומתניתין דאין שוחטין דלית ביה עצם הא בעינו אע"ג דלית בה עצם הוי מומא. בגופו לא הוי מום. כי לית בה עצם הא פסול הוי להקריבה. אמאי תלתול בעלמא. תלתול כעין שומא של בשר שתולה כעור: לבן. אין מומין בלבן אמאי אין שוחטין במקדש: אלא אידי ואידי בלבן. (ליש' בכלל כך דרשו בשבטא דריגלא): הא דאית ביה שיער. ביבלת שהלבן הוי מומא והא קמ"ל אע"ג דשאר מום לא פסול בלבן אי אית ביה שיער פסיל ואי ליכא שיער בו לא פסיל: במראה אבל לא במדה. כלומר דלא יהיב שיעורא לאוזן גדולה כי היכי דיהיב לעין גדולה ולביצה גדולה: ורבנן. ולא הודו לו עד כמה תהא האחת קטנה מחברתה דהוי מומא עד פחות מכפול: ערקוב. מקום כף הירך:

מסורת הש"ס

- (א) [חולין ע"ג, ב] [לעיל מ.]; (ג) [נר' במז' וזמז' טז: ד"ה; (ד) קדושין סו. וזמז' ע: ע"ה, (ה) רבי'שמעאל, (ו) ב"ק פ. ג.; (ז) [למעשיות פורח], (ח) [תמורה כח: ע"ש], (ט) ב"ק מ: תמורה כח. מ"ה מ"ח. וזמז' פ"ה, (י) ז"ל נ"ה נ"ה, (יג) ד"ב פד. שנועות ו: חולין סג., (ל) [ספסוף זאת ש"ך אחר מיתת קרינא ביה], (מ) ס"ה שמעתי כנגדו בזנב גמל ניכר טעו וכו' וכן גורס רש"י ז"ל, (נ) ז"ל ושנה, (ס) ז"ק בשס ס"י דפוס באפיליא,

תורה אור השלם

- ע"ה וא שבור או חרוץ או יבלת או גרב או יקפת לא תקריבו אלה לך ואשה לא תתנו מזה על המזבח לך: ויקרא כב כב
- יבכה ה' בשחון מצרים ובטחורים ובגרב ובחרס אשר לא תוכל לדקא:
- ויהיו את פיה הבבשין ויעמדו לפני פרעה ויהיו אתו משה והחזקיהו ויהי שחון אביעבעת פרח ב'אדם ובבבקה: שמות ט י
- ואם מן הצאן קרבה מן הבשבים או מן העזים לעלה דבר תמים ויקריב: ויקרא א י
- דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מבם קרבן לך מן הבבקה מן הקבך ומן הצאן תקריבו: את קרבנכם: ויקרא ב ב
- ודאה הבקן את דבנע ודנה מראתו עקמ מן העור וצבד צבד ודק וטואו אתו הבקן נקח ודא צרעת קראש את תתקן ודא:

מוסף רש"י

לא במקדש. דמפלג מן המזבח, ולא במדינה. דלטי מוס גמור לשכט עולי בתון (ע"ל פ. ה.), או ע"פ הבעלים. דשור שהמים ליה פ' העלים אפטור ליה מקטילה. דמורה בקנס פטור (ובח"ס ש"ע). ולמזוהם. שטולא זיעה ומקלית (תמורה כח.). מן הבבמה. א"ס כי יקריב מוס מן הבהמה, ולא כל בהמה (וזה ש"ס). מן הבהמה שמעט ולא כל הבהמה (תמורה כח). מקלית כולט ולא מלן (כ"ס ע"ה) להוציא רובע וגרבע. ע"פ עד אחד או ע"פ העולים, שלא נסקל דפטול לגבי מונח (ש"ס). הנעבד. שעשאו ע"ו והשפסחו לו (ש"ס). והקריב להקריב לע"ו (ש"ס). הגורג. שהמית את האדם ע"פ עד אחד או ע"פ עולים ונפטור מן הסקילה (ש"ס). דמורה בקנס פטור, הלכך להדיעו שרי וגבוהה אקור, אלל על פי שני עדים בקטילה הוא ולהדיעו נמי אקור (וזה ש"ס). כמראה חמה העמוקה מן הצל.

חמה אלל כל נחלים עמוקה, וכן כל לנן ושחור כנשר נחלא הלנן עמוק, כך כהנת לננא ה"ה (והר"ו ט"ג).

על אלו מומין פרק ששי בכורות

גמ' **קפץ העליון**. (ש) קפץ קשר העליון היינו ארכוצמו מקום חצור השוק והירך ולא קפץ המחמון סמוך לפרכסות : **נגדו בגמל ניכר**. שהגמל יש לו כנגד הארכוצה (י) ע"ס בזלט לחוך לשון מורי בשמיטת חולין. ל"ה שמעתי (י) כגון שזנב גמל מגעת עד אותו ערקוס: וקמי ואפי

דיחידא. משום דאמרן לעיל [מ.]. לא שמענו (י) כו' אלא את אלו הראשונים שמנה ביצנה והדר תנא ואמא' בזומינן שאינם סתמא' אלא יחידאי קאמרי להו כגון ר' חנינא בן אנטיגנוס ור' חנינא בן גמליאל וס"ד פליגי רבנן עליהו להכי הדר וסמא' אכולעו על אלו מומין שוחטין כו': **בתנאי' ונעל ינלא**. כדאוקימנא לעיל [מ.]. (כו') גדאין זה ע"ס דלי איכא ע"ס הויא מוס גמור (י) ואין זה שער (ויש זה) (י) בזנב של עין דלי בגופו לתלות בעלמא' הוא: גרז וחזוית מני שחין: **מוזא**. מקרטי: **ושנעבדה בני עבירה**. שרעבד: או **שהמים אדם ע"פ עד אחד**. שאין (ס) אלא עד אחד (ט) לא כרביעה ולא

נגניסה: **ע"פ ע"פ**. שאין שס עד אלא בעלים אמרו דלי הו ז' עדים **דדבר** הוי בסקילה (י) אפילו כהנאה מיתסר: **וטומטוס ואנדרוגינוס**. ספק זכר (י) וקדשי ספק נקבה הן ולא קדשי: **אין לך מוס גדול מזה**. אאנדרוגינוס קאי דמקום נקבות הוי כמוס והוי ככזור בעל מוס ושחטו כמדינה ואסור בגיזה ועבודה: **ומכ"ה אינו כזור**. דכריה כפני עזמה הוא ונגזו **ונעבד: גמ' וגרז לא**. הוי מוס גמור: **והכטיב גרז באורייתא**. (ויקרא כב) **גצי עור** וס' שצור דכמיז או גרז או ילפת: **וטו חזויל לא**. מוס גמור הוא והכמיז באורייתא: **זה חרס**. שחין שקשה כחרס: **חזוים המלרים**. שחין שהוצא על המלרים: **מנפפס**. דנזקה זו כדמסרגמנין (שמות לו) ויחצר ולפיף: **אלא סלסא גרז** הוו דקרא. (י) גצי מומין דדרשין ביה זה החרס יבש כפנים ומצחון: **דמלרים**. דהיינו הא' (י) בללות וגברז ובחרס יבש כפנים ולא מצחון וכיון דיבש מצפנים לא מיתסי וא' הוי ככזור הוי נמי מוס גמור: **ס דמסני'**. לח מצפנים ולא

בחון: פורת. היינו (י) הא' שגראה למעלה דדצר בזולט הוי פורח: **וכפיז אצטענועות**. דהיינו לשון נוצע דמשמע מצחון היה לח: **מנא הני מילי**. דאין שוחטין אותו במקדש: **מן האלן מן הכשציסינ** . קרא כמיז ציוקרא ואס מן האלן קרצנו מן הכשצים או מן העשים וגו' טז דדרשין מן האלן ולא כל האלן וכן כולה: **נעצה**. שעשאוהו עבודה כוכבים: **מוקלה**. שהוקלה והופרש לזורך עבודה כוכבים: **נוגת**. זת האדם ומת: **ופרכין** והני בני קטלא ניהו. ארובע ונרצע ונאנוח

קאי: ומשני כגון שאין שס אלא עד אחד דדצר או העלים ע"מנן הודו מע"מנן דשזז אין נסקלין הבהמות דמודה בקנס פטור: **דילמא נקבה היא**. ומקריבה לשס כזור ואינו מקדישה והיא אינה קדושה כזכורה וקמייתי חולין בעזרה: **וישחט עליה**. דהא כמיז חרוץ באורייתא דכמיז (ויקרא כב) **עורת** או שצור או חרוץ: **כיון דאמר מר גרז זה חרס**. ודאי מיחרץ חריץ (ס) נגע הוא: **וכפיז** כנגעים (שס יג) עמוק דהיינו שפל כמראה חמה שגראית עמוקה שפל מן הכל הילכך ליכתב חריץ דמשמע במקום כשר נמי הויא מוס אף על גב דלא מאים כגרז וכ"ש גרז: **דילמא**. (י) נמי דייקנין דחרוץ במקום כשר לא הוי מומא' היכא דלא מיינכר חריץ כל כך כנקבות של בהמה: **אלן**

(ס) **ה"ג גרז זה החרס**. תימה אמאי לא קאמר מההיא גרז דקללות של משנה תורה דכמיז כגרז ובחרס וההיא גרז לאו היינו חרס ומוס קצוב הוא דכמיז ביה אשר לא תוכל להרפא וי"ל דמשמע (י) דנקט הכא זו אף זו דגרז שהוא חרס יבש מצחון ומצפנים והוי מוס ואפילו ילפת נמי שהוא לח מצחון

גמ' **תנא קפץ העליון ולא קפץ התחתון** (כ) ובנגדו בגמל ניכר: **בתנאי' על אלו מומין שוחטין את הבכזור** ופסולי המוקדשין נפדין עליהן: **גמ' הא תו למה לי הא תנא ליה רישא על אלו מומין שוחטין את הבכזור** סיפא איצטריכא (כ) פסולי המוקדשין נפדין עליהן הא נמי פשיטא מישחט שחטינין מיפרק מיבעיא אלא אידי דתנא שלשה הוסיף ואמרו לו לא שמענו (ג) (א) את אלו וקתני ואתי דיחידאה וקא סתים לה בכולהו על אלו מומין שוחטין את הבכזור ופסולי המוקדשין נפדין עליהן: **בתנאי' (א) (י)ואלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה** *חזורור והמים

שאין קבועין יחזוטין (ס הפנימיות שנפגמו (ס אבל לא שנעקרו יובעל גרז ובעל יבלת ובעל חזוית (ס י"דקן וחולה המזוהם (י ושנעבדה (ד) בו עבירה ושהמית אדם ע"פ עד אחד או ע"פ הבעלים (יטומטוסם ואנדרוגינוס לא במקדש ולא במדינה (ר"ש) אומר אין לך מוס גדול מזה וחכמים אומרים אינו ככזר אלא נגזו ונעבד: **גמ' וגרב לא והכתיב י'גרז באורייתא וחזוית לא והכתיב ילפת באורייתא (ס ותניא גרז זה החרס ילפת זו חזוית המצרית ואמר ר"ל למה נקרא שמה ילפת שמלפפת והולכת עד יום המיתה בשלמא חזוית אחזוית לא קשיא כאן בחזוית המצרית כאן בחזוית דעלמא אלא גרב אגרב קשיא גרב אגרב נמי לא קשיא הא בלח הא ביבש לח איתסי יבש לא מיתסי ולח מיתסי והכתיב ²יבכה ה' בשחין מצרים (ס וגו' ומדכתיב ובחרס הרי גרב לח אמור (י וקאמר אשר לא תוכל להרפא אלא תלתא הוו דקרא יבש בין מבפנים בין מבחוץ דמתנאי' לח מבחוץ ומבפנים (י דמצרים יבש מבפנים ולח מבחוץ דכתיב ³ויהי שחין (י (פורח אבעבועות) באדם: והזקן והחולה והמזוהם: מנהגי מילי דתנו רבנן ⁴מן הצאן ומן הכשבים [או] מן העזים (י פרט לזקן ולחולה ולמזוהם וצריכי דאי כתב רחמנא (י למעוטי זקן דלא הדר בריא אבל חולה דהדר בריא אימא לא (י ואי כתב למעוטי חולה דלא אורחיה אבל זקן דהיינו אורחיה אימא לא ואי כתב רחמנא תרי למעוטי הני דכחישי אבל מזוהם דלא כחישי אימא לא ואי נמי למעוטי מזוהם משום דמאים אבל הני דלא מאיסי אימא לא צריכי: ושנעבדה בו עבירה וכו': מנא הני מילי (ט דת"ר ⁵מן הבהמה להוציא י'רובע ונרבע מן הבקר להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את המוקצה ומן הצאן להוציא את הגנוח (י) הני בני קטלא נינהו ע"פ עד אחד או ע"פ הבעלים (י בשלמא טומטוס במקדש לא דילמא נקבה היא במדינה לא דילמא זכר הוא ולית בה מומא אלא אנדרוגינוס בשלמא במקדש לא דלמא נקבה היא אלא במדינה (י נמי נהי דזכר הוא תעשה נקבות (י) חריץ וישחוט (י) עלה אמר אביי אמר קרא או חרוץ או שבור חרוץ דומיא דשבור מה שבור במקום עצם אף חרוץ במקום עצם רבא אמר בלא שבור נמי לא מצית אמרת חרוץ במקום בשר הוי מומא דאי סלקא דעתך (י הוי מומא כיון דאמר (י) י' גרב זהו חרס מיחרץ חריץ דכתיב (י ומראהו עמוק מן העור (י כמראה חמה העמוקה מן הצל וליכתב רחמנא חרוץ ולא בעי גרב (י ואמינא חרוץ דלא מאים הוי מומא גרב דמאים לא כל שכן כתב רחמנא גרב למימר דחרוץ במקום בשר לא הוי מומא: (י (רבי ישמעאל אומר אין לך מוס גדול (מזה): כאביי לא אמר חרוץ דומיא דשבור לא אמרינן כרבא נמי לא אמר דילמא (ט) היכא דלא מינכרא אבל היכא דמינכר (ס) מוס רע קרינא ביה**

לא ואי נמי למעוטי משום דמאים אבל הני דלא מאיסי אימא לא צריכי: ושנעבדה בו עבירה וכו': מנא הני מילי (ט דת"ר ⁵מן הבהמה להוציא י'רובע ונרבע מן הבקר להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את המוקצה ומן הצאן להוציא את הגנוח (י) הני בני קטלא נינהו ע"פ עד אחד או ע"פ הבעלים (י בשלמא טומטוס במקדש לא דילמא נקבה היא במדינה לא דילמא זכר הוא ולית בה מומא אלא אנדרוגינוס בשלמא במקדש לא דלמא נקבה היא אלא במדינה (י נמי נהי דזכר הוא תעשה נקבות (י) חריץ וישחוט (י) עלה אמר אביי אמר קרא או חרוץ או שבור חרוץ דומיא דשבור מה שבור במקום עצם אף חרוץ במקום עצם רבא אמר בלא שבור נמי לא מצית אמרת חרוץ במקום בשר הוי מומא דאי סלקא דעתך (י הוי מומא כיון דאמר (י) י' גרב זהו חרס מיחרץ חריץ דכתיב (י ומראהו עמוק מן העור (י כמראה חמה העמוקה מן הצל וליכתב רחמנא חרוץ ולא בעי גרב (י ואמינא חרוץ דלא מאים הוי מומא גרב דמאים לא כל שכן כתב רחמנא גרב למימר דחרוץ במקום בשר לא הוי מומא: (י (רבי ישמעאל אומר אין לך מוס גדול (מזה): כאביי לא אמר חרוץ דומיא דשבור לא אמרינן כרבא נמי לא אמר דילמא (ט) היכא דלא מינכרא אבל היכא דמינכר (ס) מוס רע קרינא ביה

לא ואי נמי למעוטי משום דמאים אבל הני דלא מאיסי אימא לא צריכי: ושנעבדה בו עבירה וכו': מנא הני מילי (ט דת"ר ⁵מן הבהמה להוציא י'רובע ונרבע מן הבקר להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את המוקצה ומן הצאן להוציא את הגנוח (י) הני בני קטלא נינהו ע"פ עד אחד או ע"פ הבעלים (י בשלמא טומטוס במקדש לא דילמא נקבה היא במדינה לא דילמא זכר הוא ולית בה מומא אלא אנדרוגינוס בשלמא במקדש לא דלמא נקבה היא אלא במדינה (י נמי נהי דזכר הוא תעשה נקבות (י) חריץ וישחוט (י) עלה אמר אביי אמר קרא או חרוץ או שבור חרוץ דומיא דשבור מה שבור במקום עצם אף חרוץ במקום עצם רבא אמר בלא שבור נמי לא מצית אמרת חרוץ במקום בשר הוי מומא דאי סלקא דעתך (י הוי מומא כיון דאמר (י) י' גרב זהו חרס מיחרץ חריץ דכתיב (י ומראהו עמוק מן העור (י כמראה חמה העמוקה מן הצל וליכתב רחמנא חרוץ ולא בעי גרב (י ואמינא חרוץ דלא מאים הוי מומא גרב דמאים לא כל שכן כתב רחמנא גרב למימר דחרוץ במקום בשר לא הוי מומא: (י (רבי ישמעאל אומר אין לך מוס גדול (מזה): כאביי לא אמר חרוץ דומיא דשבור לא אמרינן כרבא נמי לא אמר דילמא (ט) היכא דלא מינכרא אבל היכא דמינכר (ס) מוס רע קרינא ביה

(א) חרוץ דחרס משמע חרוץ. להכי כתב רחמנא גרב למימרא דגרז לא משום חרוץ פסול דגרז הוי במקום בשר. לא הוי מומא אלא במקום עצם: אין מוס גדול מזה דאי זכר הוא הוי נקבות שלו חרוץ: דלא סבר ליה כאביי דאמר חרוץ דומיא דשבור לא אמרינן אלא דאפילו במקום בשר הוי חרוץ. וכרבא לא אמר דהנא חרוץ דנקבות אף על גב דבמקום בשר הוי כיון דמינכר הוי מומא:

שיטה מקובצת

אמינא חרוץ כו' כל שכן להכי כתב: (ט) דילמא ה"מ היכא: (ט) אחד ברביעה ובגניחה הס"ד: (י) זכר ה"ה: (י) דקרא דגבי מומין: (י) האי דכתיב בקללות ובגרז: (ס) ד"ה דמתני' כו' נמחק מכאן ושייך אחר ד"ה וכתוב: (פ) היינו מה שגראה: (פ) הכשבים מן העזים קרא: (פ) וגו' ודרשין מן (לצורך תקובת) [הצאן וכו']: (ס) דילמא הני מילי דדייקין: (ס) דמשמע ליה דקרא דנקט: (ס) קללות נמי נקט: (ט) הוו לח מבפנים ויבש מבחוץ לא מדבר הכא ודילמא אין רגילות לחיות גרב כך. דקרא פי' דגבי: (ס) מבפנים ובחוץ דמצייים דהיינו דכתיב בקללות בגרב ובחרש יבש מבפנים וכיון: (ט) מאי נהיו:

מ.א.

נה א מיי פ"ו מהלכות ביאת מקדש ה' ה' ופ"ב מה' לסיורי מונח הלכה ז' מור י"ד סימן שט:
גו ב מיי פ"ב מהלכות לסיורי מונח ה' ג (מור י"ד סימן שט):

גו ג מיי פ"ו מהלכות ביאת מקדש ה' י:
גח ד מיי שס הלכה יב:
גכ ה מיי שס הלכה יג:
ס ו מיי פ"ד מהלכות לסיורי מונח ה' ג:
כא ד מיי פ"ג שס ה' ג:
כב ח מיי שס ה' ו (ופ"ד הלכה א):

הנהגות הב"ח

(א) גמ' ספא' אלתריסא ליה פסולי: (ג) שם לא שמענו אלא את אלו: (ג) (א) שם כהנאש אלו שאין לל' ואות ו' נמחק: (ו) שם ושנעבדה בה עבירה ושהמית את האדם (על פי עד אחד או ע"פ העולים) מא"מ וי"ב ס"ה אין זה וכו' מונח כגמ' דל"ג ליה כהנאי: (ס) שם והני בני קטלא וכו' ע"פ העולים ואנדרוגינוס כו' בשלמא טומטוס: (י) שם ושחטו עליה אמר כמיז אמר קרא או שבור או חרוץ חרוץ דומיא: (י) שם כיון דאמר מר גרז זה החרס מיתקן חריץ ובחריב ומלסא: (ח) שם מוס ס' קרינא ביה. י"ב ע"ל ד' לו ריש ע"ב: (ט) רש"י ד"ה קפץ העליון קפץ כל"ל ומיתת קפץ נמחק: (י) ד"ה כנגדו וכו' הליכנסה ושחטו עליה וכו' מוס וכו' ל"ה אית דה שער ויש דה בלנן של ע"ל נמי הוי מוס דלי כגופו: (ט) ד"ה או שהמית וכו' שאין שם אלא: (י) ד"ה ע"פ ע"פ וכו' ואפילו: (ס) ד"ה כיון וכו' ונגע הוא:

רבינו גרשום

והיינו קפץ העליון פרק העליון: ובנגדו בגמל ניכר. עיקובו שלו לפי שהוא עב הרבה: קא סתים לן בבלה. דאחני נמי דיחידאי מתיי להו שוחטין את הבכזור: והמזוהם. שזיעתו טרוחה: שמלפפתו. שאחזותו: חזוית בשלמא אין שוחטין. דקרא דלא מיתסי היינו יבש בין מבפנים ובין מבחוץ. ודמכרים לח מבחוץ ויבש מבפנים והאי נמי לא מיתסי. דמתני' לח בין מבפנים בין מבחוץ ומיתסי: פרט לזקן הרבה. אפילו בלא מוס דפטולה להקריבה: מוקצה. לצורך ע"ו: בני קטלא נינהו. רובע וגרבע ונוגח: דלית בה אלא עד אחד או בעלים דלא קטלינן אפומייהו: ר' ישמעאל אומר אין מוס גדול מזה. כטומטוס ואנדרוגינוס ונשחט במדינה וזכ"א אינו בכזר אלא נגזו ונעבד דטומטוס ואנדרוגינוס לא קדשי בבכורה: נקבות שלו חרוץ. וחרוץ מוס דאורייתא הוי: אף חרוץ במקום עצם. וחרוץ דנקבות במקום בשר הוי: כמראה חמה. שגראת עמוקה מן הצל אף גרב נמי

דלית בה אלא עד אחד או בעלים דלא קטלינן אפומייהו: ר' ישמעאל אומר אין מוס גדול מזה. כטומטוס ואנדרוגינוס

^[א] חרוץ דחרס משמע חרוץ
להכי כתב רחמנא גרב למימרא דגרז לא משום חרוץ פסול דגרז הוי במקום בשר
לא הוי מומא אלא במקום עצם: אין מוס גדול מזה דאי זכר הוא הוי נקבות שלו חרוץ: דלא סבר ליה כאביי דאמר חרוץ דומיא דשבור לא אמרינן אלא דאפילו במקום בשר הוי חרוץ
וכרבא לא אמר דהנא חרוץ דנקבות אף על גב דבמקום בשר הוי כיון דמינכר הוי מומא:

^[א] אולי ז"ל אף גרז דהיינו חרס נמי הוי חרוץ להכי וכו'

עין משפט
נר מצוה

מא:

אֵילִימָא ת"ק (סבר) ספיקא הוא ואתי קרא לַמַּעוּטִי ספיקא. ואז"ת מנא ליה דטעמא דת"ק משום ספיקא דילמא הוי (י)צוותים הפנימיות שנפגמו ושגגממו דהוי מוס לענין דאין שוחטין במקדש ולא הוי מוס לישחט במדינה ולעולם ככור ודאי יז"לדמדקאמר

ר' ישמעאל צברייחא ככור הוא ומומו

עמו מכלל דלת"ק לא הוי ודאי ככור:

ואתי קרא לַמַּעוּטִי ספיקא. כי האי גוונא פריך צפ' בתרא

דיומא (דף עד.) גבי כוי וצכריתות

בפרק דס שמיטה (דף כא.) ובפ"ק

דחולין (דף כג:) גבי תחלת ההכוז בשזה

ושזה ולא דמי לשאר דוכתי דממעטינן

ספק מקרא לקמן צפ' בתרא (דף נח:)

עשירי ודאי אמר רחמנא ולא עשירי

ספק וכן בהרת צסוף נזיר (דף סה:)

ספק בהרת קדמה ספק שער לנן קדס

ממעט ליה מלטהרו או לטמא' הואיל

ופתח הכמזב צטהרה תחלה יט

(י)פעמים שהיה כך וטומטום נמי הוה

שיך שפיר למעוטי שיש מהם זכר ויש

מהם נקבה ופטרו הכמזב כל זמן

שהוא ספק אצל כוי ותחלת ההכוז

ואנדרויגיוס כולן שוים דקמי שמיא

גליא כוי אם היה אם בהמה ואם תחלת

הכוז חשוב גדול או קטן ואם

אנדרויגיוס זכר או נקבה וא"ת הא

רצ דס"ל דאנדרויגיוס ספיקא הוא

יטו דמפרש צסוף המפלת (גדה דף

מח.) דמטמא גלזין ובאודס (ומדקאמר

צסוף הערל (וינמות דף פג.) הלכה כר'

יוסי דלא כהריעו צו אם זכר או נקבה

וצריה צפני עצמו דקאמר רבי יוסי

צברייחא לאו דוקא ואפ"ה ממעט ליה

רצ לענין צילת מקדש מדכתיב מוכר ועד נקבה זכר ודאי נקבה ודאית

ולא טומטום ואנדרויגיוס והיכי אתי קרא למעוטי ספיקא ויש לומר

דהכא פריך שפיר דממעט ליה אנדרויגיוס מהזכר יתירא דכתיב גבי

עולה ואם צא למעוטי אפילו הוא זכר משום דמשונה משאר זכרים

אי"כדממעטינן ליה מהזכר ש"מ זכר הוא ולא י"ו נקבה אלמא לא אחיא

כת"ק דאמר ספיקא הוא אצל צהיאי דרב תרי מיעוטי כתיבי דהוה

מזי למיכתב מוכר ועד אדס או מנקבה עד אדס ואחא חד מינייהו

לטומטום וחד לאנדרויגיוס ואם אנדרויגיוס הוא זכר אחיא מוכר

י'למעוטי ואם הוא נקבה אחי עד נקבה למעוטי מטעם שהוא משונה

ולפי טעם זה אית ליה שפיר לרב י"ו הא דאמר רצ חסדא צסמוך

מחלוקת צאנדרויגיוס אצל צטומטום ספיקא הוה וקדוש הוא מספיקא

פירוש דלית לן לאזקומי מיעוטא י"ו לטומטום שהוא ודאי או זה או אלא

שהוא מכוסה והא דאזקי רצ מיעוטא לטומטום משום דאיכא ימורא

ועוד יש לפרש דלריבי הך תרי מיעוטי דרב דכיון שהזכך לכמזב זכר כדי למעט אנדרויגיוס אם הוא זכר לפי שהוא זכר משונה ועד נקבה

למעוטי אם הוא נקבה על כרחך לריך לכמזב שניהם כדי שלא תאמר זכר דוקא ולא נקבה או נקבה דוקא י' (אצל) ולא זכר ולא נפרש דהוה

מזי למכתב עד אדס ומ"מ סבר רצ דמוקמינן נמי מיעוטא לטומטום י"א ולא כרב חסדא דלקמן נמי אשכחן ר' יוחנן דלית ליה דרב חסדא

ותנינו למימר נמי משום טומטום לחודיה לריבי תרוייהו למעוטי ספיקא דידיה מדין זכר אם אח"כ נמאל זכר ומדין נקבה אם אח"כ נמאל נקבה

וה"ה אנדרויגיוס לפי שהוא משונה משאר זכר או י"א משאר נקבה ושקולים הן ולית ליה לרב דההיא דרב חסדא וכן אביי י"א צפ"ק דהגיגה

(דף ד.) ממעט טומטום משום דאיכא ימורא ויש לתמוה י"ז דקפריך לקמן אלא מעתה צערכין יערך ומיימי ראיה מצרייחא דממעט ליה

מעריך איש ואשה מהזכר אם נקבה ומשני סמי מכאן טומטום מאי קושיא התם איכא ימור דמשום אנדרויגיוס לא לריך אלא חד וי"ל דהתם

נמי לריבי תרוייהו לאנדרויגיוס דאי כתיב הזכר למעוטי ה"א לא גרע מנקבה ויהיה צערך נקבה וא"ת והא דפריך מאס זכר אם נקבה להוליא

טומטום ואנדרויגיוס מאי קושיא י"א דילמא הא גבי שלמים איכא תרי מיעוטי אם זכר אם נקבה דאם הוא מיעוט כדקאמר בפרק המפלת

(גדה דף מח.) ואומר ר"י דגרס זכר או נקבה דכתיב צקרא צשלמי כאן דהכי דריש ליה צתורת כהנים אצל אם זכר אם נקבה דכתיב צשלמי

צקר דריש ליה התם צתורת כהנים ולעיל צפ"צ (דף טו.) וצתמורה צפרק אלו קדשים (דף יא.) לרצות ולד בעלי מומין י"א והשתא פריך שפיר

לרב חסדא דצהאי קרא לא כתיב אלא חד מיעוטא והוי או למעט כמו או כצצ פרט לכלאים או עז פרט לגדמה: **ורבמעיבא** בוצהו

בינייה. פירוש כוליה נקבה טומטום ואנדרויגיוס ולרב חסדא נמי צצסמוך דאמר סמי מכאן טומטום נקט כוליהו משום נקבה ואנדרויגיוס:

אי אמרת בשלמא **מיפשט פשיטא** א"ה. פירוש דככור הוא ומומו עמו היינו דאיצטריך קרא למעוטי ותימה מהאי טעמא גופיה לא ליבעי קרא

דכיון דצעל מוס הוא פסול י"א לגבי מוצה ופי' צקונטרס דהכי קאמר היינו דאיצטריך קרא למעוטי דלע"ג דזכר הוא לא קדיש שום

קדושה אם י"א קדשה לשם עולה ואפילו בגיזה ועבודה שרי ומוכר קמא לא נפקא לן ^ולמעוטי מקדושה דהא גבי ככור כתיב חד זכר ולא

ממעטי ליה רבי ישמעאל מגיזה דלא שרי ליה י"א משום מוס אלא לישחט עכ"ל וקשה לפירשו מוס מעיקרא לא אסיר בגיזה ועבודה אלא

מדרבנן כדמוכח ליה לעיל צפ"צ (דף יד.) דאמר קדושת^ט (מוצח) דמיחלפא צקדושת הגוף גזרו צה רבנן ויש פי' אחרים מרש"י שכתב

צהם אלא דלצטריך קרא למעוטי דלע"ג דזכר הוא לא מקריבניא ליה דנקבות שלו הוה מוס ולפי"ז צ"ל דאחא הא קרא לאשמעינן ^י צמקוס

צצר הוה מומא לאפוקי מדרשא דאביי ורבא דלעיל י"א^י ומירך דאיצטריך למעוטי לאשמועינן דגרע מצעל מוס דצעל מוס נתפס י"א צתמורה

וא"ת אי"כ מאי קפריך אילימא לת"ק ספיקא י"א ואחי קרא למעוטי ספיקא שפיר איצטריך למעוטי דאין נתפס צתמורה דס"ד דנתפס אפילו

הוי נקבה י"א לאשם דתרעה לרבנן דר"ש צתמורה צפרק אלו קדשים (דף יט:) וכיון שיש צה קדושת הגוף משמע דמיתפס צתמורה וגם

עושה תמורה ^יקדושה ראויה כמו תמורת הפסח דראי שאינה קריבה ואפ"ה נתפס צתמורה לקדושה דמזויה ורועיה וגבי אנדרויגיוס דממעט

ליה קרא הכא אפילו הוי ספיקא לפי שאינו לא זכר גמור ולא נקבה גמורה וי"ל דהכי פריך י"א מדאיצטריך קרא זכר למעטיה מהקרבנ

עולה כיון דספק נקבה הוא דאי למעטו מדין תמורה אפילו הוי נקבה לא הו"ל למיכתב ימורא י"א צוכר דמשמע דממעט ליה מטעם דאינו

זכר גמור ואם תאמר היכי דייק י"א דמיפשט פשיטא ליה לרבי ישמעאל דילמא אחיא כתנאי אחריני דצברי זכר הוא כגון רבי יוסי דפרק

על אלו מומין פרק ששי בכורות

או דילמא ספוקי **מספקא** ליה. אם זכר הוא אם נקבה הוא. והאי דקאמר מומו עמו אם תימאל לומר קאמר אם תימאל לומר ו ספק ככור הרי מומו עמו: **למילקא** עליה כו'. אי אמרת ככור הוא לקי דככור צעל מוס נמי אסור בגיזה ועבודה ואם ספק הוא מספיקא לא

מלקינן ליה: **אי נמי למיציבה** **לכנה**.

אם ככור הוא נותנו לכנה ואוכלו

צמוס זה ואם ספק הוא אוכלו ישראל

צמוס זה כדין ספק ככור הגאכל

צמומו לצעלים דהמוציא מחצירו עליו

הראיה: (ה) **דילמא אם סימאל לומר**

קאמר. כלומר אם ככור הוא הרי

מומו עמו: ה"ג צתורת כהנים^י **זכר**

ולא נקבה. זכר כתיב גבי עולת צקר

זכר תמים יקריבנו ומשמע ולא נקבה:

כשהוא אומר זכר למטה. בעולת צאאן:

שאין ס"ל דלא לריך לגופיה למעוטי

נקבה דהא אימעטא לה: **לפזיחא**

טומטום **ואנדרויגוס**. הוא דלחא:

מזי. האי דאימעטי טומטום ואנדרויגוס

מוכר צתרא: **אילימא ס"ק**. דמתניתין

הא טומטום ואנדרויגוס ספק הוא:

ואיציטריא **קרא** **למעוטי** **ספיקא**.

צתמיה. הא ליכא ספקא קמי שמיא אלא

ודאי משום דצריה צפני עצמו הוא

^ילקמעטי ליה ודלא כת"ק: **אלא רבנן**

צתרא. דמתניתין דפשיטא להו דצריה

הוא י"א וקאמרי אינו ככור אלא נגזו

ונעצד: תיפוק ליה טומטום ואנדרויגוס

ונקבה מחד זכר דהא גבי ככור לא

כתיב אלא חד זכר וקממעט י"א מיניה

כולהו טומטום ואנדרויגוס מחד זכר:

אלא פשיטא דרז' ישמעאל מוקמינן לה

ובדצעי' לפזיחא דהא כהך רבנן לא

מזנין לאוקמא^י ופשיטא ליה דזכר הוא י': **היינו דאיצטריך** **למעוטי**.

דלע"ג דזכר הוא לא קדוש שום קדושה אם אקדשה לשום עולה ואפילו

בגיזה ועבודה שרי ומוכר קמא לא נפקא לן^י למעוטי מקדושה דהא

גבי ככור כתיב חד זכר ולא ממעטי ליה ר' ישמעאל מגיזה דלא שרי

י"א משום מוס אלא לישחט: **אלא אי ספוקי מספקא ליה**. אם זכר אם

נקבה תו לא מיתוקמא הן אליביה [דר"ן] דקרא למעוטי י' ספק דלא אחי

וכמאן מוקמת ליה: **לעולם רבנן צתרא**. ודקאמרת תיפוק לי מחד קרא

דהא גבי ככור מחד קרא נפקא להו לא היא דגבי ככור תרי י"א כתיבי:

הוכר. הזכר כדקדש^י: **סוכרים**. אשר יהיה לך הזכרים לה"ו: **מחלוקת**.

דקאמרי רבנן צתרא צריה הוא צאנדרויגיוס: **אצל טומטוס דברי**

הגל ספק. ואסור בגיזה ואינו נשחט לא במקדש ולא במדינה: **אלא**

מעסא. דספק הוא צערכין יערך י"א צאדס או צערך איש או צערך אשה:

אלמא

נקבה

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

זכר

מסורת הש"ס

(א) נויקרא פרשתא ג,

(ב) נויקרא א,

(ג) נויקרא ח"כ פשיטא

(ד) נויקרא ח"כ פשיטא

(ה) נויקרא ח"כ פשיטא

(ו) נויקרא ח"כ פשיטא

(ז) נויקרא ח"כ פשיטא

(ח) נויקרא ח"כ פשיטא

(ט) נויקרא ח"כ פשיטא

(י) נויקרא ח"כ פשיטא

(יא) נויקרא ח"כ פשיטא

(יב) נויקרא ח"כ פשיטא

(יג) נויקרא ח"כ פשיטא

(יד) נויקרא ח"כ פשיטא

(טו) נויקרא ח"כ פשיטא

(טז) נויקרא ח"כ פשיטא

(יז) נויקרא ח"כ פשיטא

(יח) נויקרא ח"כ פשיטא

(יט) נויקרא ח"כ פשיטא

(כ) נויקרא ח"כ פשיטא

(כא) נויקרא ח"כ פשיטא

(כב) נויקרא ח"כ פשיטא

(כג) נויקרא ח"כ פשיטא

(כד) נויקרא ח"כ פשיטא

(כה) נויקרא ח"כ פשיטא

(כו) נויקרא ח"כ פשיטא

(כז) נויקרא ח"כ פשיטא

(כח) נויקרא ח"כ פשיטא

(כט) נויקרא ח"כ פשיטא

(ל) נויקרא ח"כ פשיטא

(לא) נויקרא ח"כ פשיטא

(לב) נויקרא ח"כ פשיטא

(לג) נויקרא ח"כ פשיטא

(לד) נויקרא ח"כ פשיטא

(לה) נויקרא ח"כ פשיטא

(לו) נויקרא ח"כ פשיטא

(לז) נויקרא ח"כ פשיטא

(לח) נויקרא ח"כ פשיטא

(לט) נויקרא ח"כ פשיטא

(מ) נויקרא ח"כ פשיטא

(מא) נויקרא ח"כ פשיטא

(מב) נויקרא ח"כ פשיטא

(מג) נויקרא ח"כ פשיטא

(מד) נויקרא ח"כ פשיטא

(מה) נויקרא ח"כ פשיטא

(מז) נויקרא ח"כ פשיטא

(מח) נויקרא ח"כ פשיטא

(מט) נויקרא ח"כ פשיטא

(נא) נויקרא ח"כ פשיטא

(נב) נויקרא ח"כ פשיטא

(נז) נויקרא ח"כ פשיטא

(נח) נויקרא ח"כ פשיטא

(נט) נויקרא ח"כ פשיטא

(סא) נויקרא ח"כ פשיטא

(סב) נויקרא ח"כ פשיטא

(סג) נויקרא ח"כ פשיטא

(סד) נויקרא ח"כ פשיטא

(סה) נויקרא ח"כ פשיטא

(סז) נויקרא ח"כ פשיטא

(סח) נויקרא ח"כ פ

